

22.11.1942

בני היקר יורי,

בכל יום שצובר חולבות אנחנו עוֹיֵק. תקוות אנחנו למכתב זה מוצא אותך בגריאות אובה ובגלגל רוח גרומס.
לאחר מסע ארוך לעברנו, אחיותיך ואני, מהבית ועד להיעצו הנה, או צ'יאבינסק, אני למחה אומר לך
למזכנו אוב. אני עובדת עבשיו במפעל גידול אייזר אקיס - אקיס שבאח צוערים לך בחזית. אני אחראית על
סיירת הבריגים על היגלים היגדלים של מלצות המלדה האלו. יש כאן כל כך הרבה אקיס ומגלים אייזר אקיס.
עד להעיר כבר עקראת כאן אקטיבאד. אנחנו לאוד גאים באקיס שאנחנו גייזרים, ומשקלים אייזר כנה ליותר
נהם, כדי לייצו איכס כנה ליותר מהר. אפילו יש לנו שיר שאנחנו שרים, כאן במפעל:

היא המוות לאויבים

מכונה לחברים,

ורבות עוד ידובר בה -

צו האה-שולטים-וארבע!

אחותי הקאה, עוצרת אלמא שקי חול במחצבה ואחותי היגדולה עובדת במתקרה. היא כל כך מובשרת - קידמו
אותה, ועבשיו היא תופרת את געלי החורף האבנים לובלים הצלבים ללכס בחזית! היא כל כך גאה במעלי ידיה,
והיא רק תקווה שווסלי צייבה, הצלף הנודע ללכס, יבל את אחד ממעליה.

היאחם בכבוד, בני האמץ והיקר! היאחם בכבוד אלמאן הרודיעה. עקס את דגם של החטים מלשע! עקס
באויב המלסי! לאנס את אדמתנו ואת בעות עלינו. הרווה את צ'מאונה של אמא רוסיה בדגם של הפרצים! צבור
את מלשחחך והיאחם, היאחם, היאחם!

עד הניצחון!

אילך האוהבת.

НАШЕ ДЕЛО ПРАВОЕ

ПОБЕДА БУДЕТ ЗА НАМИ

אלכסנדר קרצ'נקו

אלכסנדר נולד בשנת 1895 בכפר קטן בהרי אורל. אביו היה סנדלר ואמו הייתה עוזרת לו. את כל שנותיו העביר בכפר, לא מודע למתרחש בעולם הגדול. הוא גדל והחל להתלוות אל סבו, שהיה צייד, בציד זאבים וחיות אחרות בהרים. הוא למד מסבו את אומנות הצייד, למד לפשוט עורות של חיות, לייבש את הפרוות ולתפור מהן מעילים ובגדים חמים. על המהפכה שטלטלה את ארצו בשנת 1917 הוא למד דרך שמועות ודרך סיפורים של מטיילים אשר עברו דרך כפרו.

בשנת 1919 הוא התחתן עם טטיאנה, בתו של חקלאי שגר בכפרו. הם הקימו משפחה וחיו באושר במשך שנה. טטיאנה הרתה וכעבור תשעה חודשים ילדה את וסילי, אך הלידה הסתבכה וטטיאנה מתה עקב איבוד דם רב. אלכסנדר נותר לבדו, יחד עם וסילי ואביו. כאשר וסילי גדל, לימד אותו אלכסנדר את אומנות הצייד, כפי שסבו לימד אותו. וסילי היה תלמיד טוב ולמד את האומנות היטב. אלכסנדר שמח על כך שיהיה לו יורש שיחליף אותו כאשר הוא לא יוכל לצוד עוד.

ביולי 1941 הגיעו שמועות לכפר אודות מתקפה גרמנית על אמא רוסיה. אלכסנדר הניד בראשו וחזר לעבודתו: דברים כאלה, אשר התרחשו כה רחוק, לא נגעו לו מעולם. בדצמבר 1941 הגיעו המגיסיים של הצבא האדום לכפר. הם היו אנשים מאיימים למראה, לבושים במדים מצוחצחים ועליהם כפתורים גדולים ומבהיקים. הם הקריאו רשימת שמות, רשימה של גברים אשר גויסו למען הרוז'ינה - המולדת. השם "וסילי קרצ'נקו" הדהד ברחבי הכפר השקט. לבו של אלכסנדר החסיר פעימה כאשר הוא שמע את השם. הוא ליווה את בנו בשעות האחרונות שלו בכפר, עוזר לו לארוז את חפציו המעטים, מזכיר לו את אשר למד - מחבוא, התגנבות, שקט. ואז וסילי עזב - מותיר את אלכסנדר לבדו בבקתה הקטנה.

אלכסנדר קיבל מספר מכתבים מוסילי, וחברו סרגיי היה מקריא לו אותם. וסילי סיפר במכתבים שהוא בסדר, וסיפר שהוא גאה להילחם למען עתיד המולדת. הוא סיפר על אומץ לבם של החיילים ועל נכונותם להקריב את חייהם למען הגנת כל שעל אדמה. הוא סיפר על קרבות קשים ועל עוז רוח - וכל אלה עודדו את רוחו של אלכסנדר.

ב-21 ביוני 1942 קיבל אלכסנדר מכתב נוסף. הוא נתן אותו לסרגיי, שישב בכיכר הכפר - וזה הקריא לו את המכתב:

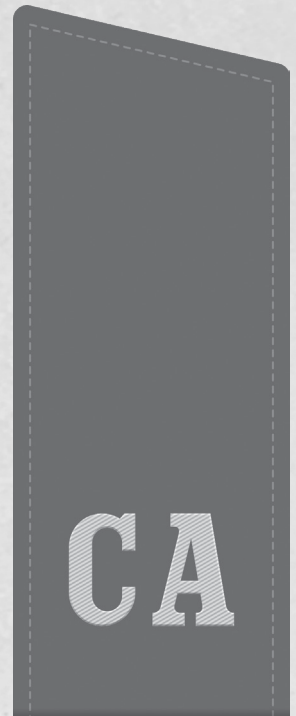
החבר אלכסנדר קרצ'נקו!

בצער רב אני נאלץ להודיעך על נפילת בנך בקרב בסביבת העיר ולצ'אנסק. הוא נפל בעת שעמד יחד עם חבריו לפלוגה כנגד התקפת שריון גרמני אשר תקף את עמדותנו מערבית לעיר. הוא לחם בגבורה ונפל בגבורה. תודות המולדת, המפלגה והעם הרוסי נתונות לך על קורבנך.

על החתום,

קפיטן גרגורי קורוביץ'

משהו בתוך אלכסנדר נשבר. במשך שלושה חודשים הוא התהלך בכפר, מבקש נפשו למות, עד שהחליט לעשות מעשה. הוא עזב את ביתו, נסע לסברדלובסק, והתייצב שם בלשכת הגיוס. למרות גילו המתקדם קיבלו אותו נציגי הצבא בורועות פתוחות וגייסו אותו לצבא האדום. הוא נשלח ברכבת, יחד עם עוד כמה מאות מגויסים, לקויבישב, אל מחנה אימונים. במשך שלושה שבועות התאמן אלכסנדר בירייה ברובה, בשימוש בתת-מקלע, בזחילות ובהסתערות. כעת, משסיים את אימוניו, נשלח ריאדובוי אלכסנדר קרצ'נקו דרומה, אל עבר סטלינגרד...

ריאדובוי
(טוראי)

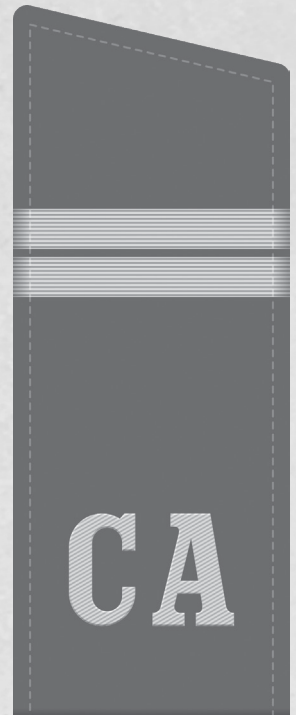
מיכאיל נפרודובקה

מיכאיל נולד בשנת 1920, שלוש שנים אחרי המהפכה האדומה. אביו היה פועל בבית חרושת לברזל במוסקבה ואמו מורה למתמטיקה בבית ספר יסודי. שניהם היו קומוניסטים נלהבים ותומכי מפלגה. את החינוך לאהבת המולדת והמפלגה ספג מיכאיל בכל מקום: בבית, בספר וברחוב. כשהוא היה בן 13 נתן לו סבו (מצד אמו) ספר בכריכת עור הכתוב באותיות מוזרות, ואיתו מדליון בצורת מגן דוד. הוא סיפר לו שהוא יהודי ושכעת, כשהוא בן 13, הוא נחשב לגבר על-פי היהדות. למיכאיל מעולם לא הייתה השקפה דתית כלשהי והוא מעולם לא נחשף לדת היהודית – עד לאותו הרגע הוא כלל לא ידע על מוצאו היהודי. הוא הודה לסבו על המתנות אך לא ייחס להן כל חשיבות. את הספר הוא קבר בתחתית ערמת הספרים שלו ואת המדליון ענד מתחת לבגדיו – למען "המזל", כפי שמלמל לו סבו. בהיותו בן 18 הצטרף מיכאיל למפלגה הקומוניסטית והיה פעיל בסניף המפלגה המקומי. בגיל 19 הוא התחיל ללמד ילדים בכיתות נמוכות שיעורים במולדת ובאזרחות. מיכאיל החדיר בילדים באמונה ובלהט את תורת הקומוניזם ואת האידיאלים הנעלים של לנין ושל סטלין, והילדים בתורם היו מוקסמים מצורת דיבורו הרהוטה ומסיפוריו המרתקים אודות גיבורי מהפכת אוקטובר.

ביוני 1941 החלו הגרמנים ב"מבצע ברברוסה" ופלושו לברית המועצות. מיכאיל וחבריו התלוצצו ולעגו לשיגעונו של היטלר, ואמרו שהוא חתם על סופו של הרייך השלישי. בביתו של מיכאיל הם הציבו מפה גדולה של אוקראינה ועליה הם הציבו את הכוחות הגרמנים ומולם את הכוחות הרוסים, מוכנים להזיז את הכוחות הרוסים מערבה – אל עבר ברלין.

הזות הכוחות מערבה לא התרחשה – ההפך הוא שקרה. הגרמנים התקדמו לתוך שטח ברית המועצות במהירות חסרת תקדים – קצבם הגיע למאה קילומטרים ביום. עשרות אלפי חיילים נפלו ואלפי טנקים סובייטיים מושמדים "קישטו" את המישורים הגדולים של אוקראינה.

בנובמבר 1941 הגיעה ההפוגה המיוחלת, כאשר נשבר המומנטום של הוורמאכט והחורף התחיל להכות בכוחות הגרמנים המתקדמים – רק אז נעצרה מכונת המלחמה של היטלר, לבינתיים. במאי 1942 פרצו הכוחות הגרמנים קדימה. הארמייה השישית בפיקודו של הגנרל פאולוס התקדמה במהירות, ועתידה של הוֹלֵדִינְה, – המולדת – נראה רע. בנקודה זו החליט מיכאיל להצטרף לצבא האדום. הוא נפרד ממשפחתו והתייצב בלשכת הגיוס ההומה של מוסקבה. מכיוון שהיה איש מפלגה וחינוך הוחלט להעבירו אל כוחות הצבא הפוליטיים, לתפקיד שבו יוכל הצבא האדום לנצל אותו בצורה המיטבית. הוא עבר קורס מש"קים פוליטיים בבית הספר הצבאי במוסקבה, ובספטמבר 1942 הוא סיים את הקורס חדור מוטיבציה ורצון ללחום בחזירים הגרמנים המחללים את כבודה של אמא רוסיה. הוא ביקש להישלח לחזית, למקום שבו תרומתו תהיה מירבית. בקשתו אושרה, והמש"ק הפוליטי סרוז'נט מיכאיל נפרודובקה נשלח דרום-מערבה אל עבר החזית, אל היורה הרוחתת – סטלינגרד – כשהוא חמוש באקדח ובצדקת דרכו...

סְרוֹז'נֵט
(סמל)

ולדימיר דוברוני

ולדימיר נולד בשנת 1912. אביו היה איש צבא הצאר ואמו עקרת בית. הוא גדל במוסקבה וחי חיי רווחה יחד עם שני אחיו. באוקטובר 1917 פרצה המהפכה האדומה והקומוניסטים השתלטו על המדינה. אביו של ולדימיר ראה לאן נושבת הרוח ונשבץ אמונים לאדונים החדשים של אמא רוסיה – הבולשביקים ומנהיגם לנין. ולדימיר קיבל מאביו חינוך נוקשה, שהטיף לחשיבה מעמיקה ועצמאית. עוד בילדותו גילה ולדימיר חוש מפותח לפתרון מצבים מסובכים ועצמאות מפותחת ביחס לבני גילו. ולדימיר לא חשש להביע את דעתו בעניינים שונים, וכשגדל והחל ללמוד באוניברסיטה אף נהג להיכנס לוויכוחים עם אביו בנושאים הקשורים לפוליטיקה ולכלכלה.

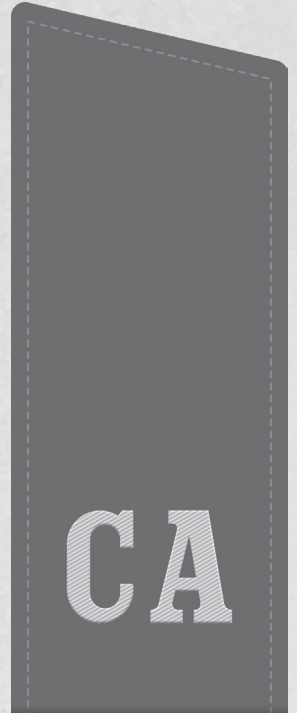
ולדימיר האמין שלקומוניזם אין עתיד וכי הוא נידון מראש לכישלון, משום שאין סיכוי שחברה שרוצה להתפתח תוכל להחזיק מעמד בשיטת שלטון שכזו. בתור ראייה לכך הוא הביא תמיד את ארה"ב ואת האופן בו היא מתאוששת מהמשבר הכלכלי שפקד את העולם. חבריו ואביו, שכעת שירת בנקו"ד, הזהירו אותו שלא לומר את מחשבותיו בקרב זרים – משום שהשלטון החדש, תחת שרביטו של סטלין, לא מוכן לסבול דיבורי כפירה כאלו.

בשנת 1937 ביצע סטלין טיהורים עקובים מדם בקרב הצבא האדום והשירותים החשאיים של המדינה. בטיהורים הללו חוסלו אלפי קצינים בכירים אשר נחשדו באי-נאמנות למפלגה הקומוניסטית. יום אחד אביו של ולדימיר "נעלם" ממשדו, ומאז משפחתו לא שמעה ממנו דבר. במשך חצי שנה חיפשו בני המשפחה אחריו, עד שנציגי נקו"ד הודיעו להם שהוא הוצא להורג באשמת בגידה.

ולדימיר חדל לדבר בשקט ובהיחבא בגנות המשטר הקומוניסטי. הוא הקים תא אנטי-קומוניסטי והחל להפיץ עיתון שחשף פשעים שביצעו הקומוניסטים והמשטרה החשאית. לאחר חצי שנה הוא נתפס, נעצר ונשפט במשפט צבאי. גלגלי הצדק הקומוניסטי טוחנים מהר ועד דק, ועל ולדימיר נגזרו 20 שנות מאסר בגולאג, במחנה עבודה בסיביר.

את ארבע השנים הבאות העביר ולדימיר באזור אשר לא נועד למגורי אדם. בחורף צנחו הטמפרטורות למינוס שלושים ואף ארבעים מעלות צלסיוס. הוא נדרש לעבוד בכריית פחם ובבניית מתקני קידוח נפט. מדי פעם הגיעו אל המחנה חדשות אודות מלחמה שפרצה באירופה. ולדימיר תיעב את השלטון הנאציונל-סוציאליסטי אף יותר מאת זה הקומוניסטי, והוא לא היה מופתע כשהוא למד על התוקפנות הנאצית. הוא משך בכתפיו והמשיך בעבודתו.

באוגוסט 1942 הגיעו אל מחנה העבודה מספר קציני נקו"ד במדים מצוחצחים ובכובעים ירוקים. הם הקריאו פקודה מטעמו של החבר סטלין לאסירים אשר מרצים עונשי מאסר בגולאג. המולדת מוכנה לתת הזדמנות שנייה – חנינה – לאסירים שיהיו מוכנים לפשוט את מדי האסיר וללבוש מדי צבא במקומם. ולדימיר, שמאס בחיי העבדות, החליט להיענות לקריאתו של ה"חבר" סטלין. הוא התנדב לשרת יחד עם 15 אסירים נוספים. את המסע מערבה הם עשו ברכבת במשך שבועיים עד הגיעם למחנה אימונים בקויבישב. במשך שלושה שבועות עבר ולדימיר אימונים ברובה, בזריקת רימון, בזחילות ובהסתערויות. כעת, משסיים את אימוניו, נשלח ריאדובוי ולדימיר דוברוני דרומה, אל עבר היורה הרוחת – סטלינגרד...

ריאדובוי
(טוראי)

ניקולאי קוטווב

ניקולאי נולד בשנת 1918, שנה אחרי המהפכה הגדולה ששינתה סדרי עולם באמא רוסיה. משפחתו של ניקולאי, בכפרם הקטן והנידח 200 קילומטרים צפונית למוסקבה, לא הרגישה כל שינוי בחיי היום יום. אביו של ניקולאי היה חרש הברזל של הכפר ואמו הייתה ספק אשת רפואה וספק מכשפה מקומית. ילדותו בכפר עברה ללא מאורעות מיוחדים, ובגיל 8 הוא נשלח לבית הספר האזורי, לכיתה א', יחד עם ילדים קטנים ממנו. בבית הספר הוא נחשף לראשונה לקומוניזם ולתחומי לימוד אחרים. ניקולאי לא הצטיין בלימודיו. הוא תמיד היה איטי בחשיבתו ובתשובותיו למורים, ובנוסף הוא היה גדול משאר התלמידים, הן בגילו והן בממדי גופו. מהר מאוד התברר כי ניקולאי ירש את מבנה גופו הגדול והרחב של אביו.

בגיל 15 נטש ניקולאי את ספסל הלימודים והתמסר לעבודה בנפחיה עם אביו. כאשר הממשלה הרוסית הקימה מכרה לחציבת מתכות לא רחוק מהכפר, החל ניקולאי לעבוד במכרה כאיש תחזוקה, מתקן בלאי בכלי העבודה של העובדים ובכלי התחבורה השונים. במכרה למד ניקולאי דברים רבים: מכונאות, חשמלאות, נהיגה והפעלת ציוד כבד.

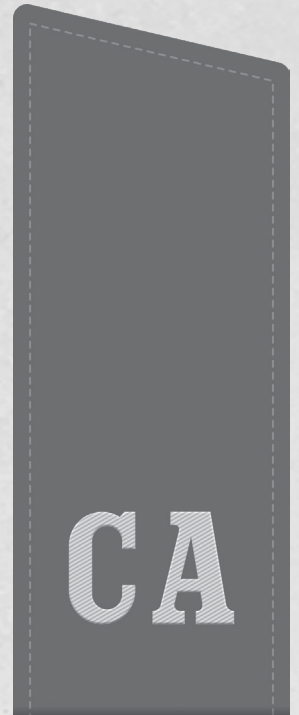
ביוני 1941 הגיעו ידיעות על פלישת הגרמנים לרוסיה. כל הפועלים הביעו עניין בנעשה בחזית – עניין שהפך לאימה כאשר התברר גודל המפלה שנוחלים כוחות הצבא האדום לאורך קו החזית, שהלך והתקרב אל כיוונם בצעדי ענק.

באוקטובר 1941 קיבל ניקולאי פקודה מהממונים עליו לעזוב הכול ולנסוע מזרחה, אל מעבר להרי אורל, לשם העבירו כוחות הצבא מפעלי נשק ותחמושת מאוקראינה. מפעלי הנשק היו צריכים בעלי מקצוע מיומנים שיעזרו בהרכבת הציוד ובייצור תחמושת, רובים, טנקים ומטוסים.

ניקולאי נפרד ממשפחתו. לפני שעזב נתנה לו אמו הבוכייה מדליון שיגן עליו מפני עין הרע ורוחות החורף השורצות ביערות אורל. בנובמבר 1941 הוא יצא לדרכו אל הרי אורל. בדרכו לשם ראה ניקולאי מראות אשר העבירו צמרמורת בגופו, אך גם גרמו לו להיות גאה בכך שהוא חלק מהעם הרוסי. הוא ראה פליטים מאוקראינה סוחבים על גבם חלקי מכונות, זקנות הגוררות עגלות עמוסות בכלי עבודה, ילדים יחפים שסוחבים מים עבור הזקנים. במחנה מאחורי הרי אורל הוא ראה עיר אשר הזכירה מחנה עבודה יותר מאשר מקום מגורים. מפעלים מסוגים שונים הוקמו שם, ונשים, זקנים וילדים עבדו במפעלים הללו במשמרות ארוכות על מנת למלא את צורכי הצבא האדום, את צורכי הרוז'ינה – המולדת.

ניקולאי התחיל לעבוד במפעל לייצור טנקים מסוג T-34, ולאחר מכן עבר למפעל המייצר מנועי מטוסים. במפעלים אלה הוא היה האחראי על הרכבת מכונות הייצור הגדולות, ואת עבודתו הוא עשה נאמנה, מוקף באנשים אשר עזרו לו. מדי שבוע הגיעו עוד ועוד פליטים מהמערב, והם סיפרו סיפורי זוועה על מעשי הנאצים בשטחים הכבושים – הרג אזרחים, ביזה, אונס. כבודה של המולדת חולל.

ניקולאי חש שהוא חייב לעשות יותר למען אמא רוסיה, ולכן ביקש להישלח לחזית. הממונים עליו הסכימו, ולמחרת הוא כבר יצא, לבדו, אל עבר העיר קויבישב שמדרום למוסקבה. הוא היה בדרכים מספר שבועות עד שהגיע למחוז חפצו, בתחילת ספטמבר 1942. בקויבישב הוא התייצב במחנה האימונים הגדול וביקש להתגייס – וכמובן שבקשתו נענתה. הוא צורף לפלוגת טירונים חדשה והחל לעבור סדרת אימונים: ירי ברובה ובתת-מקלע, זריקת רימון, זחילה והסתערות. כעת, משסיים את אימוניו, נשלח ריאדובוי ניקולאי קוטווב דרומה, אל עבר קו החזית, אל עבר סטלינגרד...

ריאדובוי
(טוראי)

יבגני קרקופולוב

יבגני נולד בשנת 1924 במוסקבה. אביו היה קצין צעיר בצבא האדום ואמו עובדת בלשכה של משרד התעסוקה. ילדותו של יבגני הייתה רצופה במעברים ממקום למקום – דבר שגרם לו לקושי ברכישת חברים. בבתי הספר השונים אליהם הגיע הוא היה תמיד שקט ומרוחק, אך אם ילד אחר היה רוכש את אמונו וחברותו – יבגני היה ידיד נאמן מאין כמוהו.

אמו של יבגני התרגלה למעברים השונים וניסתה להקל על חייו של יבגני ושל שני אחיו הקטנים. אביו של יבגני התקדם עם השנים בדרגותיו, עבודתו הפכה לקשה הרבה יותר – והופעותיו בבית הפכו למאורע נדיר. עם השנים יבגני למד להבין ולקבל את חסרונו של אביו. הוא למד בבית הספר על הקומוניזם ועל ההיסטוריה של הצבא הרוסי. הוא ידע שאביו משרת את הרוז'ינה – המולדת – וכדי לשרת את המולדת על כל אחד להקריב משהו. יבגני ראה עצמו מקריב את זמנו עם אביו למען אמא רוסיה. בגיל 12 הוא כבר ראה בעצמו את "הגבר של הבית". כאשר אביו לא היה נמצא הוא היה עוזר לאמו כמיטב יכולתו בקניות, בניקיון ובטיפול באחיו הקטנים.

בשנת 1938 התחיל יבגני לגלות כי יש לו כישרון לא מבוטל לריצות ארוכות. בשיעורי הספורט שלו הוא הצליח לרוץ רחוק יותר ומהר יותר מכל שאר בני גילו. מורה הספורט שלו זיהה את הפוטנציאל הגלום בנער הצעיר והמליץ לאמו לשלוח את הילד לבית ספר מיוחד לספורטאים. אביו של יבגני היה גאה מאוד והחליט לשלוח את יבגני לבית הספר, שנמצא בקייב.

משנת 1939 ועד 1941 למד יבגני בבית הספר המיוחד. הוא השתתף בתחרויות אזוריות וכלל-ארציות וזכה במקומות הראשונים. הוא הולל כהבטחה הגדולה של האולימפיאדה הבאה, וחייו של יבגני נראו מבטיחים.

המלחמה שפרצה באירופה לא הטרידה את מנוחתו של יבגני – אחרי הכל, החבר סטלין חתם על הסכם אי-לוחמה עם הפיהרר של גרמניה. הפתעתו ביוני 1941 הייתה גמורה כאשר פלשו הכוחות הגרמנים אל תוך שטחה של ברית המועצות. באימה הולכת וגוברת הוא עקב אחר השמועות מהחזית אודות התקדמות הנאצים, וחודש לאחר תחילת המתקפה, כאשר הכוחות הגרמנים כבר עמדו בשערי קייב, הוא חזר הביתה.

יבגני הספיק לראות את אביו בבית כטרם הוא יצא, יחד עם גדוד השריון שעליו פיקד, גדוד 403, לכיוון החזית. אביו ביקש מיבגני להיות חזק ולשמור על אמו – וזאת הייתה הפעם האחרונה בה יבגני ראה אותו.

קרבות הבלימה על מישורי אוקראינה היו קשים – אך הנחישות והחורף הרוסי הביאו את המתקפה הגרמנית לעצירה בדצמבר 1941. יבגני ומשפחתו קיבלו מספר מכתבים מאביו. במכתבים הוא סיפר על גבורת הלוחמים והקרבתם, על הלחימה באויב הנאצי ועל התקווה לראות שוב את משפחתו. בכל הזמן הזה עשה יבגני כל שביכולתו על מנת לעזור למאמץ המלחמתי: מילוי שקי חול, עבודה בבית חרושת לתחמושת וסיוע לפצועים מהחזית. במאי 1942 התחדשה המתקפה הגרמנית בכוחות מחודשים. המשפחה קיבלה מכתב אחד נוסף, שבו אבי המשפחה סיפר על קרבות קשים ועל כך שהגדוד שלו ייסוג וינסה להתארגן מחדש להתקפה ליד סטלינגרד.

בספטמבר 1942 החליט יבגני להתגייס לצבא האדום. הוא ביקש במפורש להישלח לסטלינגרד בתקווה למצוא מה עלה בגורל אביו. הוא עבר אימון קצר ונשלח למחנה המעבר בקוויבישב. כעת ממתין ריאדובוי יבגני קרקופולוב לרכבת אשר תיקח אותו אל עבר החזית, אל סטלינגרד...

CA

ריאדובוי
(טוראי)

קארל אלברכט

קארל נולד בשנת 1917, קרוב למשפחת פון קלאוסברג האריסטוקרטית - דודו (אחי אמו) הוא הברון קולונל היינריך פון קלאוסברג. מגיל צעיר ספג קארל מורשת אודות משפחתו. את כניעתה של גרמניה לאחר המלחמה הגדולה ב-1918 קיבלה משפחתו של קארל ברגשות קשים. משפחת אלברכט תמיד הייתה חלק מצבא גרמניה, וכעת נראה היה שנסתם הגולל על גרמניה הגדולה ועל צבאה האדיר. קארל גדל יחד עם בן דודו, לודוויג, באחוזת המשפחה צפונית למינכן. ניתן לומר כי קארל היה תמיד צלו של לודוויג - הם היו החברים הטובים ביותר, אך גם היריבים הגדולים ביותר. בין אם בלימודים, בספורט או בבחורות - תמיד התחרו השניים זה בזה.

החינוך שקיבל קארל היה מעולה ומהשורה הראשונה. הוא גדל להיות נער משכיל ונבון ובעל דעה מפותחת משל עצמו, כל זאת בלב המשבר הכלכלי שפקד את גרמניה - משבר שביסס את עליית המפלגה הנאציונל-סוציאליסטית בהנהגתו של היטלר.

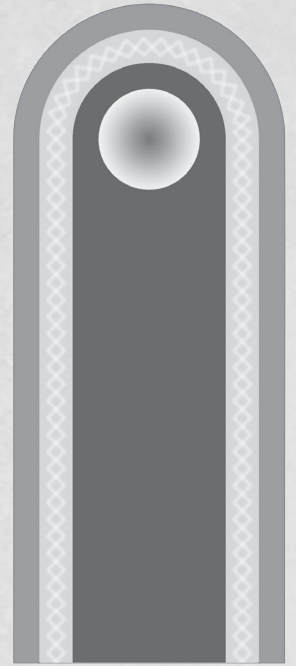
בשנת 1933 עלתה המפלגה לשלטון והיטלר מונה להיות קנצלר גרמניה. היטלר הבטיח לשקם את גאוותה הפגועה של גרמניה - הַנְאָטְרָלֶנְד, ארץ האבות, המולדת. הגרמנים אימצו את מנהיגם החדש אל לבם.

בשנת 1935 התחיל קארל בלימודי רפואה באוניברסיטת מינכן. בשנתיים שמאז עליית המפלגה הנאצית לשלטון הוא ראה את מצבה של מולדתו משתפר, והוא ידע למי להודות. הוא גם ידע את מי להאשים במצבם הקודם - הרי היה זה ברור שמזימת היהודים הביאה את גרמניה אל ברכיה. כאשר התקבלו חוקי נירנברג בגרמניה, היה קארל מאושר - היה זה הצעד הראשון בדרך להסרת העול היהודי מעל צווארה של המולדת.

בשנת 1938 הצטרף לודוויג אל שורות הלופטוואפה והחל בקורס טייס. בסופי השבוע, כאשר היו נפגשים השניים, היה קארל יושב וכולע בשקיקה את סיפוריו המדהימים של בן דודו - ואז החלו לעלות ספקות בלבו של קארל לגבי עתידו שלו. שלוש שנים לאחר התחלת לימודיו החליט קארל לפרוש ולהצטרף אל שורות הוורמאכט. לאחר תהליך מיון קצר ובהתחשב בכישוריו, הוחלט להציבו כחובש המצורף לדיביזיית הרגלים ה-79 של גנרל פון שורין.

קארל סיים את אימוניו באוגוסט 1939 - חודש לפני תחילת המלחמה. הוא היה חלק מכח הפלישה לפולין, והיה גאה להיות שייך לגדוד שכבש את בירת הפולנים. אחר כך, משהתרחבו הקרבות, נשלח קארל יחד עם יחידתו למערב אירופה: דנמרק, בלגיה, צרפת. הוא השתתף בכל הקרבות הגדולים. בכפר צרפתי קטן הוביל קארל ארבעה חיילים לחיסול כיס התנגדות של פרטיזנים צפונית לפריז - מעשה אשר העניק לו את צלב הברזל.

כל אותה העת התכתבו לודוויג וקארל זה עם זה. לעתים היו השניים באותו אזור ולעתים בקצוות נפרדים של אירופה - אך הקשר ביניהם נשאר. עד שניתק בדצמבר 1941. בפברואר 1942, כשהוא נמצא בפריז, קיבל קארל את הבשורה המרה - בן דודו נפל בנובמבר האחרון בקרבות מעל המישורים הגדולים של אוקראינה. לאחר שבוע הוא קיבל מכתב מטייס שהיה חלק מהטייסת של לודוויג, וטס עמו ביום שהוא הופל - הוא כתב לו שהוא ראה בבירור את מצנחו של האופטמן פון קלאוסברג נפתח. עוד באותו היום ביקש קארל העברה אל יחידה המשרתת במזרח. מפקדיו הביטו בו בתימהון, אך הרגיעו אותו: כל הדיביזיה אמורה להישלח בעוד חודש מזרחה, על מנת להוביל את מתקפת האביב החדשה - מתקפה אשר תשים קץ לקומוניזם היהודי הנתעב. ואונטר-אופיציר קארל אלברכט יהיה שם גם הוא, כדי להילחם למען הפיהרר ולברר אודות גורלו של בן דודו...

אונטר-אופיציר
(סמל)

מארקוס פילהר

מארקוס נולד בשנת 1922, בן למשפחת פועלים בהמבורג שבצפון גרמניה, וגדל בתוך המשבר הכלכלי שפקד את גרמניה. אביו נאלץ לעבוד שעות ארוכות על מנת לפרנס את משפחתו הקטנה, שכללה את אמו של מארקוס ואת אחותו הקטנה. בגיל צעיר כבר התחיל מארקוס לעבוד כמחלק עלונים מטעם המפלגה הנאציונל-סוציאליסטית, שעלתה לשלטון בשנת 1933. מארקוס מעולם לא התעמק במה שהיה כתוב בעלונים. הוא היה צעיר מכדי להבין את הפוליטיקה המסובכת של גרמניה, ואפילו אם לא היה סביר שלא היה מתעניין בה. הודעות על אספות בכיכר העיר, חדשות מפלגה מול בית העירייה, אזהרות מפני בעלי עסק יהודים ברובע העסקים – מארקוס חילק את כל אלה בחריצות רבה.

המשבר הכלכלי חלף, ובשנת 1935 אביו של מארקוס מונה להיות עובד במספנות הצי הגרמני. כעת יכול היה מארקוס לנטוש את עבודתו החלקית ולחזור לספסל הלימודים. הוא ניסה להחזיר לעצמו את השנים שאבדו לו והתעמק בלימודיו. בעוד כל חבריו הצטרפו אל תנועת נוער היטלר או אל תנועות נאציות אחרות, מארקוס ישב בביתו ושקד על ספריו.

בשנת 1939 פרצה המלחמה הגדולה – הפוליטיקאים בברלין החליטו שעתידה של גרמניה הגדולה תלוי בהרחבת מרחב המחיה שלה. מארקוס החליט כי לימודיו יכולים לחכות, ושהחובה לְאֶטְרָלְנֶד – ארץ האבות, המולדת, זו שנתנה פרנסה לאביו – גוברת על צרכיו האישיים.

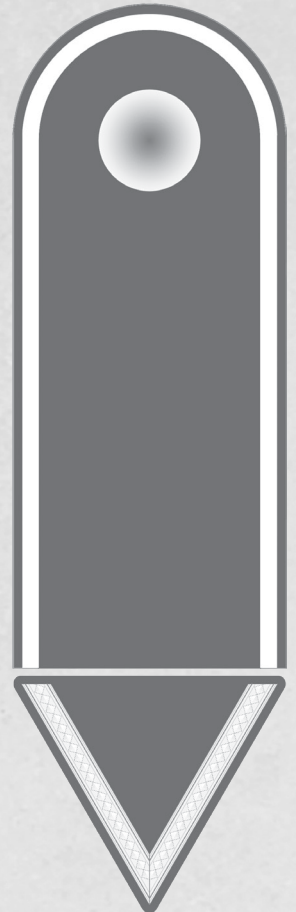
אביו של מארקוס הפעיל מספר קשרים על מנת לתת לבנו סיכוי לשרת בכוח הצוללות, גאוות כל הרייך, אולם מהר מאוד התחוויר למארקוס שהוא סובל ממחלת ים קשה, והוא נפסל מלשרת על-גבי כל כלי ימי. מארקוס הועבר אל שורות ההיר (חיל היבשה), שם הוא עבר אימון חי"ר וצורף אל דיביזיית הרגלים ה-79 של גנרל פון שוורין.

הדיביזיה ה-79 השתתפה בקרבות בפולין, וכשמארקוס סופח אליה, היא כבר הייתה בדרכה מערבה – אל עבר דנמרק. מארקוס השתתף בקרבות במהלך כיבושי דנמרק, בלגיה וצרפת. הוא השתתף במבצע שהוביל האונְטֶר-אופֶיצֶיר (סמל) של המחלקה שלו, קארל אלברכט, כנגד אנשי מחתרת צרפתיים, צפונית לפריז. בעקבות ביצועיו המרשימים במבצע הזה, וכן פציעה מינורית שהוא ספג, קיבל מארקוס את צלב ההצטיינות של הוורמאכט.

את המחצית השנייה של 1941 העביר מארקוס יחד עם יחידתו בפריז. הם אבטחו את מקום משכנו של נציג הפיהרר ובצעו פעולות סיור שגרתיות בעיר השלווה. המלחמה נראתה כה רחוקה מהם: בחורות נאות, בתי קפה, ניחוחות זרים...

החלום הגיע לקיצו במרץ 1942, כאשר הדיביזיה צורפה אל הארמייה השישית של הגנרל פאולוס. מטרתה של הארמייה השישית הייתה ידועה מראש: עמידה בראש מתקפת האביב המחודשת בחזית המזרחית, חזית שהייתה בתרדמת חורף מאז נובמבר 1941.

וכן, באפריל 1942, מצא עצמו גפרייטר מארקוס פילהר על מטוס בדרכו מזרחה, מותיר אחריו את מה שנראה כאי של שפיות בעולם שהשתגע...

גְפֶרִיִּיטֶר
(רב"ט)

האנס שטראסר

האנס נולד בשנת 1918 בכפר קטן מזרחית למינכן. אביו היה ותיק המלחמה הגדולה, והשתתף בקרבות הקשים בצרפת ב-1916. לאחר המלחמה הוא חזר לכפרו, ושם החל לעבוד כחוטב עצים. ילדותו של האנס הייתה קשה למדי. השפל הכלכלי, שהכה בעולם בכלל ובגרמניה בפרט, הקשה על חייהם של מרבית תושבי גרמניה. כבר מגיל צעיר נאלץ האנס לצאת לעבוד ולעזור למשפחתו.

האנס עבד במספר עבודות מזדמנות, לעתים בו זמנית: עוזר נפח, עובד בשדה, מחלק מכתבים. במהלך עבודתו כמחלק מכתבים הוא התיידד עם מנהל בית הדואר המקומי. בשיחות רבות שהוא קיים עמו, סיפר לו המנהל על המנהיג החדש של גרמניה, שמבטיח חוסן כלכלי ואת החזרת הגאווה לנאטץ־לנד – ארץ האבות, המולדת. הוא סיפר להאנס מי האשמים במצבה הרע של גרמניה – היהודים. האנס מעולם לא פגש יהודי, אך הוא היה בטוח שאם הפיהרר והמנהל חושבים שהמצב הגרוע הוא באשמתם של אותם יהודים, הם כנראה יודעים על מה הם מדברים.

בעזרתו של מנהל הדואר, שמשך במספר חוטים, נשלח האנס ב-1935 לעבוד בהקמתה של תחנת כוח חדשה צפונית למינכן. באתר העבודה הוא פגש את אישתו לעתיד, שהייתה מזכירתו של מנהל העבודה באתר. האנס עבד בבניית האתר במשך שלוש שנים, ובזמן הזה רכש ידע רב במקצועות שונים: ברולנות, ריתוך, ליטוש ועוד.

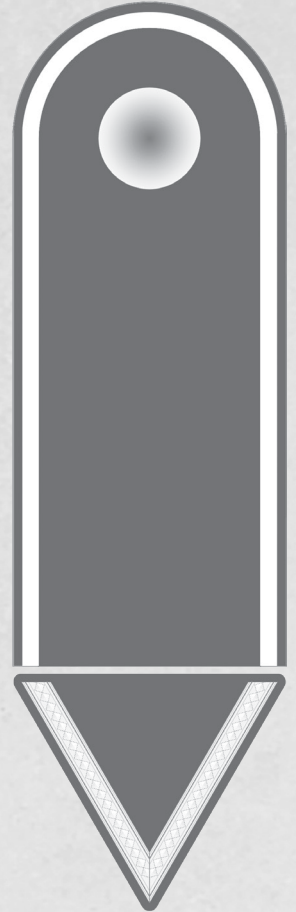
בשנת 1937 התחתן האנס עם בחירת ליבו, והם עברו לגור ביחד. כעבור שנה נולדה להם בת קטנה. האנס התקבל לעבוד כעובד אחזקה שוטפת בתחנת הכוח לאחר שבנייתה הושלמה, המשבר הכלכלי חלף, והחיים נראו מושלמים – ובספטמבר 1939 פרצה המלחמה.

במשך חצי שנה המשיך האנס לעבוד בתחנת הכוח, כשהחדשות מודיעות על ניצחונם הסופי של כוחות הצבא הגרמני. פולין, הולנד, בלגיה יוון – נראה היה ששום דבר לא יעצור את כוחה הגדל של האימפריה הגרמנית החדשה. ואז התרחשה החבלה.

במרץ 1940 כוח קומנדו חיבל בתחנת הכוח. אחד הפיצוצים פגע במבנה הראשי ובמאגרי הפחם, וסדרת פיצוצים נלווים החריבה את המבנה לחלוטין. למחרת בבוקר גילה האנס שהוא מחוסר עבודה. כעת, כשגרמניה נמצאת במלחמה, ידע האנס שיהיה קשה למצוא עבודה חדשה. בהשפעת גל האהדה לצבא הוא החליט להצטרף לשורות הוורמאכט. הוא נפרד מאישתו ומילדתו, מבטיח להן שהוא ישוב לבקרן כשיוכל, ויצא למרכז הגיוס במינכן. הוורמאכט שמח לקבל עוד חייל לשורותיו. האנס גויס ונשלח למחנה אימונים, ולאחר סיום האימונים הוא נשלח אל דיביזיית הרגלים ה-79 של גנרל פון שוורין. הדיביזייה ה-79 הייתה דיביזייה שהשתתפה בקרבות בפולין, בדנמרק ובבלגיה. כשהאנס צורף אליה היא הייתה בעיצומם של הקרבות לכיבוש צרפת. הוא הספיק להשתתף בפשיטה אחת שהוביל האונטר-אופיציר (סמל) של המחלקה שלו, אלברכט. הייתה זו פשיטה מבריקה ונועזת – פשיטה שהעניקה להאנס את צלב ההצטיינות של הוורמאכט ואת דרגות הגפרייטר שלו.

האנס התחבב על אלברכט ועל מפקד המחלקה שלו, ולכן את מחצית השנה שלאחר מכן הוא העביר בטיסות תכופות בין גרמניה לצרפת, שכן הוא היה מקבל אישורים לחזור לראות את משפחתו. במרץ 1942 ירדה הפקודה לשטח – הארמייה השישית, שבתוכה נמצאה הדיביזייה ה-79, עוברת אל החזית המזרחית על מנת לעמוד בראש מתקפת האביב על ברית המועצות.

וכן, באפריל 1942 עלה גפרייטר האנס שטראסר על מטוס, יחד עם שאר פלוגתו, בדרכם מזרחה – אל עבר מדינת האויב הקומוניסטי...

גִּפְרֵייטֶר
(רב"ט)

ורנר הידקר

ורנר נולד בשנת 1925 - היישר אל תוך המשבר הכלכלי הכבד שפקד את העולם ואת גרמניה. אביו היה שתיין מובטל שנהג להכות את אישתו, אמו של ורנר, שהייתה אישה קטנה ושקטה, אשר קיבלה את הדין שנגזר עליה משמיים בשתיקה. באורח פלא, היה תמיד כסף בבית לקניית כיכר לחם ולמעט בשר בסופי השבוע. כאשר ורנר הגיע לגיל חמש התחיל אביו להכות גם אותו. למעשה, זיכרונות הילדות שלו הם תמהיל של כאב ובושה - בושה על קיומו שלו ועל קיום אדם כאביו בעולם.

אביו של ורנר מת בשנת 1932 בסמטה אפלה בברלין, והידיעה על מותו הגיע לביתו שבועיים לאחר שהגופה נמצאה. אבל כבד לא ירד על בית משפחת הידקר, אך בפועל החיים המשיכו כהרגלם - ורנר המשיך ללכת לבית הספר ואמו המשיכה להישאר בבית.

בשנת 1933 עלתה המפלגה הנאציונל-סוציאליסטית לשלטון, ויחד איתה הגיע גם שינוי לגרמניה. לא עוד מדינה מוכת אבטלה ומשבר, לא עוד מדינה מובסת - כי אם מדינה גאה, חופשית, עוצמתית! בבית הספר התחיל ורנר להשתתף בפעילויות של נוער היטלר. הוא למד בשקיקה את תורת הנאצים והחל לחלוט על היום שבו הוא יוכל להתגייס אל הפלוגות המיוחדות. הוא הלך למצעדים ולתהלוכות, עזר בחלוקת עלונים, ריגל אחר מעשיהם של זרים ודיווח אודות תנועותיהם לראש המחלקה שלו - כל זאת על מנת לזכות ב"נקודות". יותר משהיא נתנה לו כל דבר אחר, מילאה התנועה את החוסרים הגדולים בחייו - היא הייתה בשבילו בית, ומפקד מחלקתו היה בשבילו דמות אבהית.

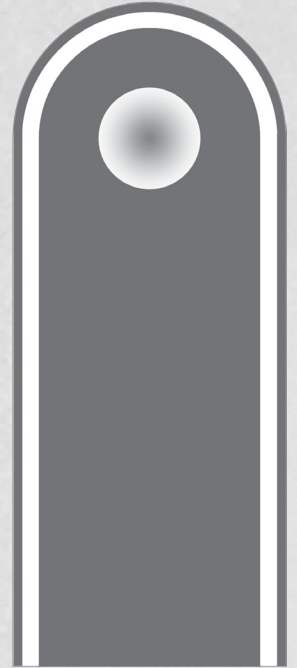
את עיסוקה האמיתי של אמו גילה ורנר כשהיה בן 12. הוא חשד זה זמן מה שאמו מסתירה ממנו משהו. לפעמים לבית היה ריח של סיגריות - אף שאמו לא הייתה מעשנת. מדי פעם הוא היה מוצא על השולחן ממתקים מצרפת או מבלגיה. יום אחד הוא חזר הביתה ומצא את אמו במיטה יחד עם אדם זה. על הרצפה היו זרוקים מדי קצין אס אס. היא ניסתה להסביר לו את המצב, אך הוא ידע - היא זונה, זונה של האס אס.

הוא לא דיבר עם אמו על כך מעולם. הוא רחש לה כבוד משום שהיא זו שהאכילה אותו במשך כל ימי חייו. הוא המשיך בלימודיו ובפעילותיו למען הִנְאָסְרֶן לַנַד - ארץ האבות, המולדת.

בשנת 1939 פרצה המלחמה הגדולה. הפיהרר טען שכדי שגרמניה תהיה חזקה, עליה להרחיב את שטחה. בנשימה עצורה היה ורנר קורא דיווחים מהחזית ושומע מבזקים ברדיו, שומע על הניצחונות הכבירים של צבא הרייך השלישי בכל אירופה. בשנת 1941 פלשו צבאות הוורמאכט אל תוך ברית המועצות. היטלר טען שהסכנה האדומה היא סכנה לכל האנושות, וורנר האמין לכך בכל ליבו. ליבו התפוצץ מגאווה כשהוא שמע על התקדמות הכוחות - והוא רצה להיות שם, יחד איתם. בינואר 1942 גמלה בליבו של ורנר ההחלטה: הוא לא ימשיך לשבת בברלין ולמלא שקי חול - הוא יצטרף לשורות הוורמאכט ויעשה את חלקו למען המולדת. למחרת הוא ניגש אל לשכת הגיוס וביקש להתגייס. הוא זיף את גילו והצליח לעבור את המבחנים, ולמחרת הגיוס הוא נשלח למחנה אימונים.

במרץ 1942, לאחר שסיים את אימוניו, הוא נשלח למפקדת הדיביזיה ה-79 של גנרל פון שוורין. הדיביזיה חזרה זה עתה מצרפת, והייתה בתהליכי התארגנות מחדש לקראת יציאה אל עבר החזית המזרחית כחלק מהארמייה השישית.

וכך, באפריל 1942 יצא שוצה ורנר הידקר, יחד עם שאר מחלקתו, אל עבר החזית המזרחית - אל עבר רוסיה....

שוֹצָה
(טוראי)

יוהן ברוקנר

יוהן נולד בברלין בשנת 1922. אביו היה איש רוח באוניברסיטת ברלין ואמו כנרית בתזמורת של ברלין. למרות המשבר הכלכלי העולמי בכלל ובגרמניה בפרט, עברה על יוהן ילדות קלה ומאושרת. הוריו היו אנשים אמידים, משכילים ומקושרים, ולכן הם הסתדרו היטב בדירתם המרווחת שבמרכז ברלין. יוהן למד בבית הספר היוקרתי שבמזרח העיר. חינוכו היה ליברלי למדי והוא למד דברים רבים שנחשבו לאסורים בגרמניה של תחילת שנות השלושים. בית הספר שלו נסגר בשנת 1934, שנה לאחר עליית המפלגה הנאציונל-סוציאליסטית לשלטון. מנהל בית הספר נעצר באשמת חתרנות יחד עם כמה מהמורים. הוריו של יוהן סירבו לשלוח אותו לבית ספר "רגיל", ולכן את המשך חינוכו הוא קיבל בבית, מאביו ומאמו.

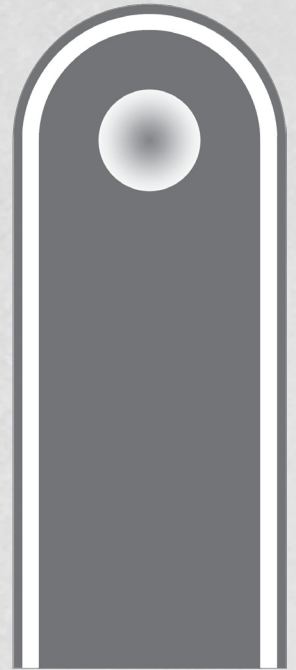
בבית התחיל יוהן לגלות כישרון לכתובה. הוא כתב שירים וסיפורים קצרים, אשר הלכו והשתפרו ככל שעבר הזמן. כשהיה בן 16, אמו שלחה את אחד מסיפוריו לתחרות סיפורי נוער עירונית. סיפורו של יוהן זכה במקום הראשון – לא רק בתחרות העירונית אלא גם בתחרות הארצית. את הפרס על סיפורו הוא קיבל בכינוס מיוחד שנערך ביום השנה לעליית המפלגה לשלטון, והעניק את הפרס הפיהרר עצמו. יוהן זוכר היטב את הרגעים בהם הוא היה על הבמה, משקיף על עשרות אלפי בני אדם נלהבים, מאוחדים, מוסתים בידי אדם אחד. הוא זוכר את המבט הבוחן של הפיהרר, שסקר אותו מכף רגל ועד ראש בעיניו הקטנות, את ההצדעה במועל יד, את לחיצת ידו הקרה של המנהיג העליון ואת המולת ההמונים המריעים כאיש אחד...

לאירוע הייתה השפעה עמוקה על יוהן. בביתו הוא שמע אינספור סיפורים נוראיים על התנהגותם של הנאצים כלפי האוכלוסיות הזרות והחלשות במדינה, והוא לא הבין כיצד יכול עם שלם ללכת אחר מנהיג ומפלגה אשר מטיפים לשנאה כה יוקדת.

בדצמבר 1938 נעצר אביו של יוהן באשמת בגידה ונלקח לחקירה. לאחר שבועיים הוא הודה בהיותו מרגל העובד בשירות הרוסים. יוהן לא האמין להצהרה שמסר אביו בבית המשפט. אביו נראה תשוש, אך לא מוכה או חבול. למספר רגעים מבטיהם של יוהן ושל אביו נפגשו, ויוהן ידע – אביו מסר את ההודאה למענו ולמען אמו. אביו הוצא להורג כעבור שבועיים בבית כלא מחוץ לברלין. את סיבת מעצרו האמיתית למד יוהן רק כעבור חודשיים, בשיחה עם ידיד משפחה: אביו נהג לבקר את פעולות המפלגה ואת הפיהרר ללא סוף. פעם אחת, בשעה שישב יחד עם חבריו בבית קפה ולאחר ששתה מעט יותר מדי, הוא נסחף וטען שיש לצאת בגלוי כנגד טירופו של היטלר. מלשין של הגסטאפו, שישב בקרבת מקום, שמע את השיחה – והסוף ידוע.

בספטמבר 1939 פרצה המלחמה, עקב רעבונה של גרמניה החדשה לשטחי מחיה. בתקופה זו החל יוהן את לימודיו באוניברסיטה. מדי יום הוא היה נחרד לשמע החדשות מהחזית, לשמע הדיווחים על הניצחונות ועל התקדמות הכוחות. הוא נחרד לראות את היחס שהעניקו אנשי הגסטאפו ל"מרגלים" שנתפסו מדי יום ונתלו בכיכר העיר. הוא ראה את ההתאכזרות ליהודים, להומוסקסואלים, לצוענים... יוהן לא ידע מה לעשות. מדי שנה התמעטו הסטודנטים באוניברסיטה, בעוד מספר המתגייסים רק עלה ועלה. הוא החל להוציא עלון מחתרתי בקרב הסטודנטים, שקרא להם להשתמט ולהישאר בברלין – כי הם עתידה של גרמניה ולא צלב הקרס. לאחר חודש יצר עמו קשר אדם השייך לרשת הריגול הסובייטית בברלין וגייס אותו כסוכן.

ההוראות הראשונות אותן קיבל יוהן היו להתגייס לוורמאכט, ושם להמתין להראות נוספות, שיגיעו עם איש קשר. יוהן התייצב למחרת בלשכת הגיוס של ברלין והצטרף אל צבא גרמניה. הוא עבר טירונות וצורף אל הדיביזיה ה-79 של גנרל פון שוורין. וכך, באפריל 1942 מצא עצמו שוצה יוהן ברוקנר על מטוס, בדרכו אל החזית המזרחית...

שוֹצָה
(טוראי)